XXXII. évfolyam 3. szám – 2020. május-június

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

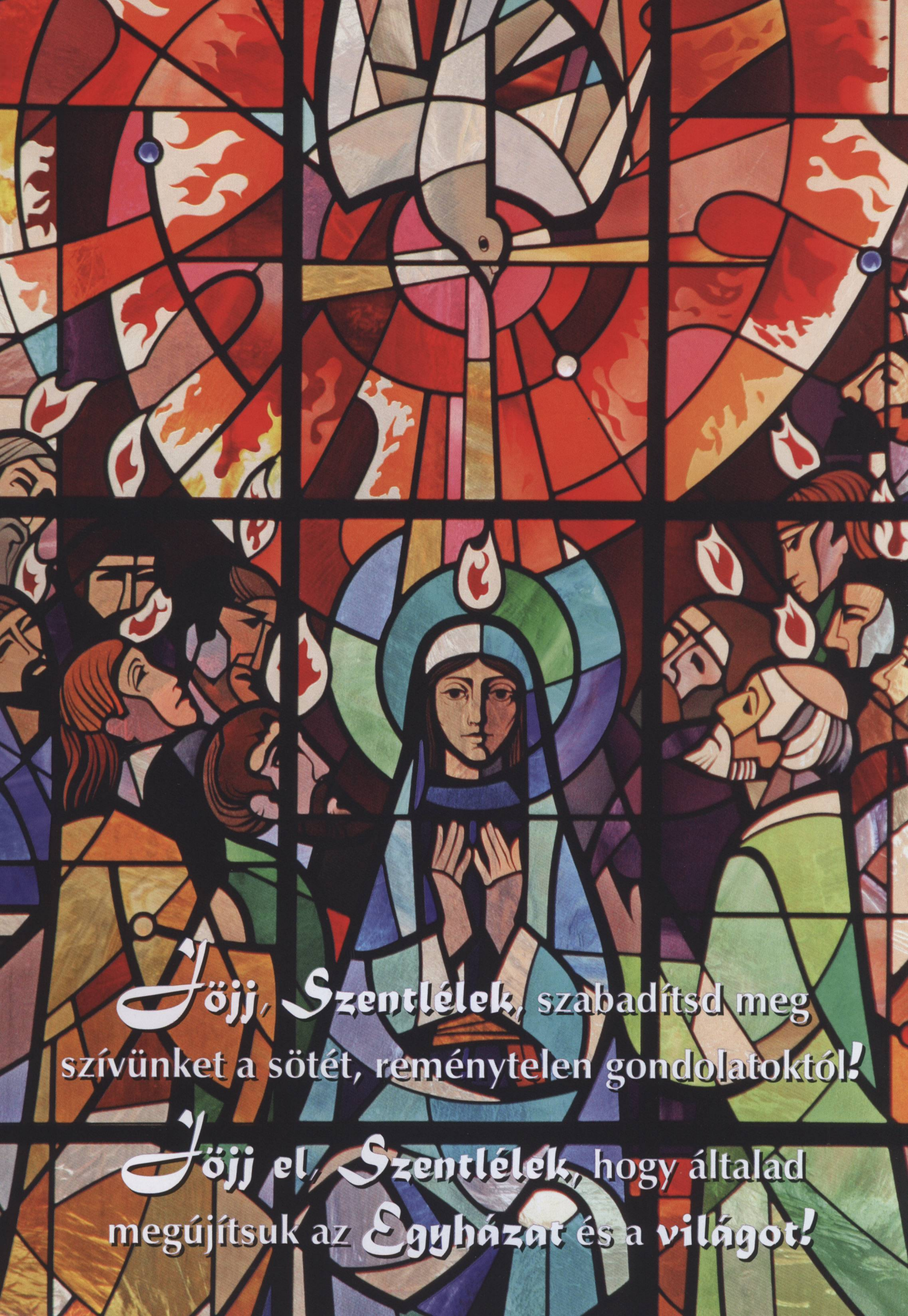
Jöjj el Uram! Jel 22,20

Katona István atya:
A Szentlélek megújítja az Egyházat

Seres Béla SVD:
A Szentlélek tanúságot tesz Jézusról

„S akkor elragadott az Úr Lelke" (Tanúságtétel)

Jöjj, Szentlélek, szabadítsd meg
szívünket a sötét, reménytelen gondolatoktól!
Jöjj el, Szentlélek, hogy általad
megújítsuk az Egyházat és a világot!

A Szentlélek megújítja az Egyházat

Pünkösd ünnepén megemlékezünk arról a csodálatos napról, amelyen beteljesült a tanítványok várakozása: Isten Lelke leszállt rájuk. Ezzel elindult az Egyház világhódító útjára. A szentképeken az egyházat hajóval ábrázolták, amelynek vitorláit duzzasztotta a Szentlélek szele – így tudott a történelem viharos tengerén előrehaladni. A Szentlélek nélkül egyhelyben vesztegel az Egyház hajója – a Szentlélek nélkül verejtékes küzdelem Krisztus követése. – De a Szentlélek által minden megváltozik… a szentmise találkozás lesz az élő Istennel, a Szentlélek által megelevenedik a Szentírás üzenete… a Szentlélek által örömmé válik az imádság. Ezért kell nekünk szívünk mélyéből kérni: ***Jöjj, Szentlélek, szabadítsd meg szívünket a sötét, reménytelen gondolatoktól! Jöjj el, Szentlélek, hogy általad megújítsuk az Egyházat és a világot!***

❶ Kiárad a Lélek minden emberre

Joel próféta 400 évvel Jézus előtt hirdette, hogy amikor eljön a Messiás és elküldi a Szentlelket, még a gyermekek is meg fogják tapasztalni a Lélek kiáradását. A közelmúltban egy fiatalember beszámolt arról, hogy a lelki sebek miatt a szíve megkeményedett és önző lett. Úgy érezte, senki sem érti meg, ezért magába zárkózott. Nem voltak barátai, csak végezte mindennapi feladatait. A szentmisén azonban mindig békét és örömöt tapasztalt. Érezte, hogy a Szentlélek olyan vágyat indít el benne, hogy forduljon Jézus felé és fogadja be az Ő szeretetét. Ezután megpróbált barátságos lenni a környezete felé. Mindenki meglepődött az átalakuláson. Hónapok teltek el, amíg a Szentlélek elvezette a teljes megtéréshez. Nem is álmodta, hogy ez lehetséges. A lelke meggyógyult, eltűnt a reménytelenség, állandó lett benne a vidámság és a barátságos magatartás. – Pontosan úgy, ahogy az apostolokkal is történt. Pünkösd előtt nagyravágyók, veszekedők voltak – Pünkösd után mindent elengedtek, ami fogva tartotta őket és elindultak meghódítani a világot Krisztusnak.

❷ Az Imádság Lelke

Pál apostol a Szentlélek egyik legfontosabb ajándékáról ír: az imádságról. Őszintén megvallja, hogy nem tudunk helyesen imádkozni, de a Szentlélek megtanít rá. Mit jelent ez? Kérő imát mindenki tud mondani. „Uram, adjál nekem egy szép lakást, autót, sikereket a munkámban", stb. De vajon ez az az imádság, amire a Lélek meg akar tanítani? ***Imádkoztál-e már Isten jóságában és szépségében gyönyörködve? Imádkoztál-e már úgy, hogy nem nézted az órát, mert belefelejtkeztél Isten jelenlétébe? Imádkoztál-e már úgy, hogy tele voltál hálával és dicséretekkel?*** A Szentlélek erre akar rávezetni. Mit kell ezért tenni? A Lélek által adott imádság forrása az iránta érzett mély szeretet, amelyben már semmi mást nem akarok, csak az Ő akaratát és dicsőségét. Ehhez viszont az szükséges, hogy **megnyissuk szívünket Isten szeretete előtt**. Mert az a végtelen szeretet, amely Ő maga, mindent meg akar adni, ami boldoggá tesz minket. Ha ezt felismerjük, akkor már spontán fakad belőlünk a viszontszeretet.

❸ A belső forrás titka

Jézus a **szomjúsághoz** hasonlítja azt a vágyat, hogy elnyerjük a Szentlelket. Ahogy a nyári melegben semmi más nem érdekel csak a víz, úgy kell szomjazni a Szentlelket. Aki így várja, annak betölti szívét a Szentlélek és elárasztja örömmel. Így képesek leszünk arra, hogy Jézus életét éljük a mai világban. Jézus mindenkinek a szívét meg akarja gyógyítani, hogy képes legyen a szeretetre. El akarja venni a fájó emlékeket, félelmeinket, szomorúságainkat, fájdalmainkat, hogy boldogok legyünk. De azért is, hogy a Szentlélek működni tudjon bennünk. A koronavírus okozta aggodalom megtanított arra, hogy életünk mennyire törékeny. Rájöttünk, hogy mindent elveszíthetünk. Felismertük, hogy kell valami, ami szilárd, ami el nem veszíthető. Ez pedig az **Istenbe vetett hit**. ***A Szentlélek ezt akarja megadni nekünk!***

Katona István főszerkesztő

A Szentlélek tanúságot tesz Jézusról

„Mikor eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, Ő tanúságot tesz rólam. Ti is tegyetek tanúságot rólam, mert kezdettől velem vagytok." (Jn 15,26)

Az Úr Jézus sok mindent elárul e pár szóban az isteni személyekről. Egyértelműen azt mondja: Én küldöm a Szentlelket az Atyától. A Fiú öröktől fogva az Atyától születik és az isteni természetet az Atyától kapja. Az isteni természettől azt is kapja, hogy Tőle is származik a Szentlélek. Így küldi az Atyától Ő a Szentlelket. Együtt küldik. A Szentlélek az Atyától származik elsősorban, mert az Atyától születik a Fiú is. De ez nem zárja ki azt, hogy a Szentlélek a Fiútól is származik. Az előző bizonyítja, mert a Fiú küldi a Szentlelket az Atyától. Ezt értették félre a keleti egyházban, hogy a Szentlélek az Atyától származik. Elmellőzték az előző mondatot. A Fiú küldi az Atyától, tehát a Fiútól is származik, mert különben nem küldhetné.

„A vigasztaló tanúságot tesz rólam."

A Szentlélek nemcsak tanítja az apostolokat és az Egyházat. Az Apostolok ugyanis nemcsak az Egyházat képviselik, hanem a Szentlélek általuk tanúságot is tesz Jézusról a világban. Az apostolok a Szentlélek eljöveteléig hallgattak, pedig megvolt már Jézus tanítása, megvolt Jézus fölhatalmazása, küldése. Mikor a Szentlélek rájuk szállt Pünkösdkor, nem féltek senkitől, a Szentlélek bátorságot adott a vértanúsághoz. Kimentek a tömeg közé és igen nagy lelkesedéssel, fölvilágosultsággal hirdették az Úr Jézust. Oly lelkesen, tüzesen szóltak Jézusról, hogy némelyek részegeknek tartották őket.

Érdekes, hogy az Énekek énekében a Szentlélek a Szeretetet jellemzi. Csak egy helyet hozok: a menyasszony, vagyis az Egyház (vagy Szűz Mária, vagy a hívő) mondja Jézusról, az isteni Vőlegényről: *„Bevitt engem a boros házba s a cégére fölöttem: szeretet."* Ezt a szeretetet, mint Szent Pált már többször idéztem, Isten a szívünkbe árasztja a Szentlélek által, akit nekünk adott.

A Szentlélek kiöntötte kegyelmét és szeretetét a hallgatókba is és háromezren megkeresztelkedtek, újjászülettek vízből és Szentlélekből, és életükkel, szavukkal vallották Jézus Krisztust. Így a Szentlélek sok millió emberi szívvel akarja szeretni, hirdetni és dicsőíteni Jézust az egész világon. A Szentlélek szeretete űzi, hajtja az apostolokat és minden idők apostolait, hogy Krisztust vallják és hirdessék.

A Szentlélek elsősorban arra hívja az apostolokat, hogy szent életükkel vallják Krisztust. Jézus ezt erőteljesen hangsúlyozta az apostoloknak, de nemcsak az akkori, hanem minden idők apostolainak.

„Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való már egyébre, mint hogy kidobják és eltapossa az ember. Ti vagytok a világ világossága. A hegyre épült város el nem rejthető. És ha világosságot gyújtanak, nem teszik véka alá, hanem a tartóra, hogy világítson a ház minden lakójának. Így világítson világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják a mennyei Atyátokat." (Mt 5,13-16)

Mindez Pünkösdkör teljesedett be a Szentlélek által az apostolokon, az Egyházon és a későbbi apostolokon, ahogyan Jézus előre mondta: *„A Szentlélek tanúságot tesz rólam. Ti is tegyetek tanúságot rólam."* (Jn 15,26-27) A Szentlélek ad példás, szent életet, mert Ő adja a kegyelmet, a szeretetet és a többi adományt.

„Ti vagytok a föld sója."

A só ugyanis az ételnek ízt ad. Másrészt a húst óvja a romlástól, konzerválja. A Szentlélek is ezt adja az apostoloknak, az Egyháznak és tagjainak. Egyrészt az emberiséget a szeretet által kedvessé teszi Isten előtt. Jézussal egyesülve mi is legyünk kedves gyermekei az Atyának, és ezáltal tegyük az embereket is kedvessé Isten előtt. Másrészt óvjuk az embereket a bűntől, az örök kárhozattól, a botrányoktól és az erkölcsi romlástól. Tehát Jézussal az egész emberiség javát szolgálja minden hívő, aki a Szentlélek indítására és kegyelmeivel szent életet él. Hiszen a szentéletű ember lelkileg távolra és sokakra hat. Ez az apostolokban teljesült a legszebben.

Az apostolok, az Egyház és minden hívő a világ szeme előtt van, mint a **hegyen épült város**, melyet nem lehet elrejteni. Az apostolok tényleg példaképek mindenkor. Az Egyház nem hiába tiszteli őket olyannyira. Ugyanígy az Egyház szentjei is. Így minden hívő is az életszentsége foka szerint. Aquinói Szent Tamás fölteszi a kérdést, hogy miért az utolsó nap után van az általános világítélet? Azért, mert a jótetteink az utolsó napig gyümölcsöznek és jót fakasztanak az emberek között, még akkor is, ha elfelejtették volna.

Viszont a rossz példa is kihat az emberekre, illetve az utódokra. Sokszor kimutatták már, hogy rossz szenvedéllyel élő ember utódai között hány beteges ember, vagy bűnre hajló volt és így megy ez az utolsó napig. Ezekről mind felelni kell! Viszont a jók is megkapják jutalmukat, amit érleltek másokban. Hiszen egy-egy szent rendalapító ki tudja megmondani, hány millió emberre hatott jótékonyan örök üdvének dolgaiban!

„Ti vagytok a világ világossága."

Vagyis az egész emberiség világossága. A Szentlélek a szeretet lángja, a kegyelme fölhasználásával élt szent élet az apostolokban az egész emberiségre világított és világít. A Szentlélek tüze ég a szentekben és minden hívőben. Ezt gyertyatartóra kell tenni, hogy világítson. Ezért van az Egyházban a **szentek tisztelete**. Lássuk jótetteiket és dicsőítsük a mennyei Atyát! Isten sokszor bizonyította csodákkal is tetszését a tökéletes életek fölött. Íme, a Szentlélek így vallja Jézust az emberekben.

„Tegyetek tanúságot róla!"

Igen ez a mi életfeladatunk. Nemcsak az apostoloknak mondta ezt, hanem minden hívőnek. Sokszor kell mondanunk önmagunknak, hogy a bérmálásban ezért kaptuk a Szentlelket, hogy apostolkodjunk. Életünkkel és szavunkkal is hirdessük az Úr Jézust. A Szentlélek vallja meg bennünk az Úr Jézust az emberek előtt.

De nemcsak életszentséggel vallja a Szentlélek az apostolok által az Úr Jézust, hanem szavuk által is. A Szentlélek adta ajkukra a szavakat: a Szentlélek lelkesítette, ösztönözte őket, hogy pogányok közé menjenek, messze vidékekre, sok életveszély közt, hogy Jézust hirdessék. Ugyancsak a Szentlélek hirdette a pápák, püspökök, papok és különösen a hithirdetők által az Úr Jézust az egész világon. Ezért külön is kapják a Szentlelket, diakónusi, papi, püspök-szenteléseknél. A Szentlélek vallja meg Jézust bennük is.

Nagyszerű dolog ez, hogy a Szentlélek oly fönségesen hirdette már két évezreden át az egész emberiségnek az Úr Jézust, mégpedig életszentséggel és szóval egyaránt. Most Ferenc pápa uralkodik az Úr Jézus személyében. A pápák közül 82 pápa szentté van avatva. Így csaknem minden harmadik szent. De sok szentéletű volt köztük. Ki tudja, hány szent püspöke, papja, misszionáriusa volt az Egyháznak! A Szentlélek tehát életszentséggel és szóval bőségesen vallotta meg az Úr Jézust. Persze még hozzá kell venni a sok szent és szentéletű hívőt is.

Seres Béla SVD

A szenteltvíz titokzatos ereje

Katolikus templom bejáratánál szenteltvízbe mártott ujjal vetünk keresztet. Mi történik, amikor ujjunk ezzel a titokzatos anyaggal érintkezik? Miféle erő rejlik benne?

„Egy alkalommal egy kápolnában voltam, amikor egyszerre csak megjelent [az ördög] a bal oldalamon, utálatos alakban… Azt mondta nekem rettenetes hangon, hogy kimenekültem ugyan a karmai közül, de ő tudni fogja a módját, hogy újra hatalmába kerítsen. Nagyon megijedtem, s keresztet vetettem oly sűrűn, ahogy csak tudtam; erre eltűnt ugyan, de azonnal megint visszajött. Ez kétszer is megismétlődött; úgyhogy nem tudtam, mit tegyek. Szerencsére volt ott szenteltvíz: abból hintettem feléje, s akkor nem jött többé vissza."

Mindez nem valami egyszerű lélek képzelődése: az esetet a lelki élet egyik legnagyobb mestere, **Avilai Szent Teréz egyháztanító** írta le Önéletrajza 31. fejezetében.

Szentté-avatási perében az egyik nővér tanúként nyilatkozta Terézről: *„Semmiért a világon nem engedte volna, hogy valaha is útnak induljunk szenteltvíz nélkül… szenteltvízzel telt üvegcséket vittünk, s azokat az övünkhöz erősítettük. Megkívánta, hogy az ő övére is tegyünk mindig egyet, s ilyenkor azt szokta mondani: »Nem is tudják, hogy mennyire könnyebben érzi magát az ember lelke, ha szenteltvíz van a keze ügyében. Nagy szerencse az, hogy ily könnyen hinthetjük magunkra Krisztus Urunk vérét.«"* (Szeghy Ernő OCD, az Önéletrajz fordítójának megjegyzése, Budapest 1928, p. 327.)

A víz a tisztulás ősi jelképe, amely minden kultúrában és vallásban különleges jelentőségű. A Számok Könyvében az izraeliták vízzel hintik meg magukat és sátraikat. A szenteltvíz használatát a második század elején I. Sándor pápa írta le és rendelte el a papok számára: *„Sós vízzel áldjuk meg az embereket, hogy akiket ezzel meghintenek, megtisztuljanak és megszentelődjenek."* (Epistola ad universos orthodoxos…)

A szenteltvíz teológiai meghatározása szerint **szentelmény**, azaz **szent jel**, mely a szentségekhez némileg hasonlóan elsősorban lelki hatásokat jelez, és azokat az Egyház közbenjárására meg is szerzi. (Katekizmus 1667)

Mivel a keresztségre emlékeztet, különösen alkalmas a **gonosz lelkek távoltartására**. A víz megáldásának szövege is erre utal: *„Istenünk, … áraszd erre a megtisztulás sokféle módját jelképező vízre áldásodat. Add, hogy ez a teremtményed mennyei ajándékaid szolgálatában űzze el a gonoszlelkeket, tartsa távol a betegségeket és hordozza magában az isteni kegyelem hatékony erejét. A hívek házában vagy bármely helyen akármit is érint vagy meghint ennek a víznek cseppje, az legyen egészen tisztává, minden ártó hatalomtól mentessé. Ne üthessen tanyát ott a gonoszlélek, ne verjen gyökeret a rontás szelleme. Szűnjék meg a belopakodó sátán minden cselszövése."*

Az ilyen módon megáldott víz a lelki harc hatékony eszköze. Nem varázsszer, amellyel mágikus hatalmat gyakorolhatunk a rossz fölött. Ha azonban alázattal és hittel használjuk, Isten kegyelmével erősíthet hétköznapi küzdelmeinkben. Ha van rá mód, hogy üvegcsében magunkkal vihessük, meghinthetjük vele otthonunkat, megjelölhetjük vele magunkat, családtagjainkat.

Szent Teréz tapasztalata szerint *„a szenteltvíznek igen nagy az ereje. Az én lelkem mindig valami sajátságos és igen mély vigasztalódást érez, valahányszor meghintem magamat vele. Rendesen valami kimondhatatlan megújhodást tapasztalok magamban, s valami belső örömet, amelyből egész lelkem erőt merít. Ez nem képzelődés, ami csak egyszer esett meg velem, hanem nagyon is gyakori dolog, amelyet igen gondosan megfigyeltem."* (Önéletrajz 31)

(Forrás: christianae.wordpress.com)

A legjobb „terápia”: Istennél semmi sem lehetetlen!

Rendkívül érdekes és egyúttal figyelemreméltó ***Dr. Lilien B. Yeomans*** *orvos szokatlan, de szenzációsan eredményes terápiája. A szokásos, fizikai síkon alkalmazott orvosi kezelés helyett egy újszerű, természetfeletti módszert alkalmazott a doktor. Az általa javallt igei hit-megvallást ki lehet bővíteni 101 rövid idézettel, amelyet Isten mondott, illetve ígért az embernek. [A gyógyuláshoz kapcsolódó bibliai idézeteket újságunk következő számában közöljük.]*

A legjobb „terápia” az, **ha Jézus Krisztus elfogadásával az ember elnyeri az üdvösséget**, majd a bibliai idézeteket magára vonatkoztatva számtalanszor megvallja, azaz hittel és hangosan elimádkozza. Mindezek mellett még **rendszeresen hallgat gyógyulásról szóló bibliai tanításokat is**.

Istennél nincs lehetetlen (Mk 10,27), mert – az Úr kegyelméből – halálos betegségből is felépültek már sokan. A századfordulón (az 1900-as évek elején) Dr. Lilien B. Yeomans egy „hit otthont” hozott létre. Ott az orvostudomány számára menthetetleneket gyógykezelt negyven évig oly módon, hogy hirdette nekik az Evangéliumot. Az Evangélium görög szó jelentése: örömhír.

Azért örömhír, mert Jézus megszerezte a kereszten a megváltásunkat az átok alól. Így az üdvösséget nyert emberek szabadok lehetnek a betegség, a fájdalom, a szegénység alól, továbbá örök élettel bírhatnak. Egy tüdőbajos asszonynak az utolsó órái voltak hátra. A hagyományos gyógymód szerint morfiumot kellett volna kapnia, de ehelyett a doktornő két órán át olvasott neki a Bibliából gyógyulásról szóló Igéket.

A doktornő **„Evangélium-tablettát”** rendelt betegének, hogy felépítse benne a hitet. Minden igei megvallás egy „Evangélium-tabletta”. A gyógyszer is csak akkor hat, ha beveszik. Az Ige is csak akkor tud működésbe lépni, ha hittel befogadjuk, majd kimondjuk. Ennek alapján utasította a haldoklót, hogy minden éber pillanatában ismételgesse: *„az 5Mózes 28 alapján* ***a tüdőbaj átok****, de Krisztus a Galata 3,13 szerint* ***megváltott engem az átok alól****. Ezért* ***többé nincs tuberkulózisom!***” A beteg másnap közölte, hogy több mint ezerszer elmondta, de nem érti, mit jelent. A doktornő újabb Igéket olvasott neki, és kérte, hogy továbbra is ismételgesse a fentieket. A harmadik napon a beteg megértést kapott a szívében és – az addig haldokló – az emeletről lefutva hangosan kiáltozta: „Krisztus megváltott engem az átok alól, ezért nincs tüdőbajom! Most már elmúlt!”

A doktor felismerte, hogy a szívbe (szellemünkbe) az elmén keresztül vezet az út. Az asszony addig mondogatta az igei megvallást, míg végül az igazság a szívébe íródott. Akinek szüksége van gyógyulásra, vegye a fenti megvallást, és helyettesítse be abba azt a betegséget, amiből szeretne meggyógyulni. Isten senkit sem akar megfosztani a pénzétől a betegsége kapcsán. Tanuld meg elkérni a Jézus által megszerzett gyógyulást, amit ingyen kínál fel!

(Forrás: Gyógyulás hitből dok.ban)

„Uram, te megvizsgálsz és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. (...) Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”
(Zsolt 139,1-4.23-24)

A Szentlélek engedelmességre nevel bennünket

Jézus példája

Az Atya ugyanolyan engedelmességet vár el az embertől, mint amilyen engedelmességet Jézus tanúsított Őiránta. Az ember nem győzedelmeskedhet a sátán kísértésein, ha erejét nem egyesíti az isteni erővel. Jézus engedelmes volt ifjúkorában. Lemondott isteni dicsőségéről és bizonyos mértékben az emberek vezetésétől (Máriától és Józseftől) függött. Aki szavával teremtett mindent, mesterséget tanult és keze munkája után élt. A Filippi 2,7-8-ban azt írja Pál apostol: *„Olyan volt, mint egy ember, megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig."* Arra törekedett, hogy mindenben engedelmeskedjen mennyei Atyjának.

Engedelmeskedett keresztségével, engedelmeskedett a pusztai kísértésnél is. Úgy határozott, hogy inkább éhezik a pusztában és teljesíti Isten akaratát, minthogy Atyja akarata ellenére tegyen.

Engedelmeskedett az Atyának a népszerűség csábítása ellen, lásd: *„Megindultak feléje, hogy erőszakkal királlyá tegyék"* (Jn 6,15).

Engedelmes maradt az Atyának, amikor tanítványai zúgolódtak: *„Tanítványai közül többen megjegyezték, kemény beszéd ez... Jézus tudta, hogy tanítványai zúgolódtak emiatt"* (Jn 6,60).

Engedelmes maradt az Atyának szenvedésének fölismerése és tanítványai rossz tanácsa idején: *„Fölhívta tanítványai figyelmét, hogy Jeruzsálembe kell mennie... ahol megölik, de harmadnapon föltámad... Péter szemrehányást tett neki: ilyesmi nem történhet veled."* (Mt 16,21)

Mit vár Krisztus a tanítványaitól?

Pál apostol azt írja a Zsidókhoz írt levél 5,9-ben: *„örök üdvösséget szerzett azoknak, akik engedelmeskednek neki."* Előtte pedig az 5,8-ban: *„Annak ellenére, hogy Isten Fia volt, a szenvedésből tanulta meg az engedelmességet."* Ezekből a helyekből világossá válik, hogy az engedelmesség Isten szemében nem eszköz, hanem az üdvösség bizonyítéka és gyümölcse. Az engedelmes Krisztus csak az engedelmes tanítványt tudja üdvözíteni. Valóságos szeretet kapcsolatunk bizonyítéka, hogy minden nap engedelmeskedünk neki. Az Úr elvárja, hogy az Ő példáját követve megtegyük az Atya akaratát.

A Szentléleknek köszönhetjük, hogy **Krisztus belép** az életünkbe. Jézus megígérte tanítványainak, hogy az történik velük, ami a világgal nem történhet (Jn 14,17). Az a Jézus, aki elhatározta, hogy hozzánk hasonló, bűn nélküli ember lesz, felajánlja, hogy Szentlelkével bennünk él és teljesíti az Atya akaratát. Ahogy engedelmes volt értünk, úgy óhajt most bennünk halálunkig az lenni. Krisztus, aki hagyta, hogy a betlehemi istállóban egy jászolba fektessék, azzal is egyetért, hogy a neki engedelmes ember szívében éljen. Magával hozza dicsőségét, annak az életnek a dicsőségét, amely összhangban van az örök Atyáéval. Pál azt írja a Kol 1,27-ben: *„Micsoda fönséges gazdagságot rejt ez a titok: Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye."*

A Biblia elejétől a végéig tele van az Istennek engedelmeskedő emberek csodálatos példáival. Gondolhatunk Mózesre (2Móz 33,11), amikor az Úr, mint barátjával beszél vele és rábízta a nagy küldetést. Vagy gondolhatunk Ábrahámra (Zsid 11,8), aki engedelmessége által indult el az ismeretlen földre. Az Úr azt akarja, hogy tanítványa teljes szívvel engedelmeskedjen. Isten Lelke elhagyta Sault (1Sám 16,14), mert megfogyatkozott benne az engedelmesség és nem azt tette, amit az Úr várt tőle. A királyok történetéből láthatjuk, hogyan emelte föl az Úr az egész országot, amikor olyan király állt az élén, aki

mindenben engedelmeskedett az Úrnak. Sámson és Józsué példája is előttünk állhat, hogy erejük forrása az engedelmesség volt.

Szép lenne, ha minden reggel ezzel az imával kezdené minden keresztény a napot: ***„Uram, itt vagyok, tudod, hogy milyen nagy szükségem van Rád. Kérlek, hogy ma Te irányítsd egészen a kezemet, lábamat, értelmemet és az akaratomat. Használd fel ajkamat, hogy úgy beszéljek, ahogy Te, add, hogy úgy szeressek, ahogy Te. Vezess oda, ahová akarsz. Használj engem akaratod szerint." Ámen.***

Mi lesz, ha nem engedelmeskedünk?

Ennek kettős következménye lehet. Ha kisebb dologban vagyunk engedetlenek, elgyengül a kapcsolatunk az Úrral, erőtlen és örömtelen lesz az életünk. Súlyosabb engedetlenség alkalmával, súlyosabb a következmény. A Zsid 6,4-ben írja Pál: *„Aki egyszer már részesült a megvilágosításban, megízlelte az égi ajándékot, megkapta a Szentlelket, megtapasztalta Isten magasztos igéjét és az eljövendő élet hatásait... újra keresztre feszíti Isten Fiát és csúfot űz belőle."*

Más következményei lehetnek még: visszaesünk az önakarat veszélyes területére, újra önzők és énközpontúak leszünk, farizeusságba esünk, ahogy az evangéliumi fiú mondta atyjának: „Megyek uram", de nem ment. Végül pogányságba süllyedhetünk, egyre inkább erősödik bennünk a világ csábítása, más urat kezdünk szolgálni, mint az igazit, és így azt tesszük, ami ellenkezik igazi életünkkel.

Az engedelmesség hatásai

Aki engedelmeskedik az Úrnak, abban növekszik az Ő élete. Egyre tejesebb közösségre juthat vele. Egyre mélyebben részesülhet az Ő erejében és örömében.

Az engedelmesség elmulasztása, következményeit tekintve, súlyosabb lehet, mint valami súlyos testi bűn elkövetése:

- Ha Mária nem engedelmeskedik Gábor angyal szavának, a Megváltás nem történhetett volna meg.
- Ha Gedeon nem engedelmeskedik az angyalnak, az ország népe elpusztult volna.
- Ha az apostolok nem engedelmeskednek a Lélek indításának a pogányok megtérítését illetően, akkor ma nem lenne egyház Európában!

K. I.

A Szűzanya 2020. március 18-i jelenése

A Szűzanya 1981. június 24-től 1982. november 25-ig minden nap megjelent Mirjana Dragićević-Soldo látnoknak. Az utolsó mindennapos jelenésekor a Szűzanya rábízta a tizedik titkot is és azt mondta, hogy ezután évente csak egy alkalommal fog megjelenni neki, március 18-án. Így volt ez az elmúlt években is.

„Drága gyermekek! A Fiam, mint Isten, mindig az időn túl lát. Én, mint az ő édesanyja általa látok az időben. Szép és szomorú dolgokat látok. De azt is látom, hogy van még szeretet és tenni kell azért, hogy megismerjék. Gyermekeim, nem lehettek boldogok, ha nem szeretitek egymást, ha nem szerettek életetek minden helyzetében és minden pillanatában. Édesanyaként én is a szeretet által jövök hozzátok, azért, hogy segítsek nektek megismerni az igazi szeretetet, hogy megismerjétek Fiamat. Ezért arra hívlak benneteket, hogy újra és újra minél jobban, hittel és reménnyel szomjazzatok a szeretetre. Az egyetlen forrás, amelyből ihattok, az Istenben, a Fiamban való bizalom. Gyermekeim, a békétlenség és a lemondás perceiben, ti csak Fiam arcát keressétek. Egyedül az ő szavai szerint éljetek és ne féljetek! Imádkozzatok és szeressetek őszinte érzésekkel, jócselekedetekkel és segítsetek abban, hogy a világ megváltozzon és szívem győzedelmeskedjen. Ahogyan Fiam, én is azt mondom nektek, szeressétek egymást, mert szeretet nélkül nincs üdvösség. Köszönöm nektek, gyermekeim."

A medjugorje-info.com közleménye szerint Mirjana Dragićević-Soldo látnoknak nem fog többé nyilvánosan megjelenni a Szűzanya minden hónap 2-án, és nem ad többé üzeneteket, ahogyan eddig, 1987. augusztus 2-a óta tette. ■

Jézus kereszthalála életet ad

II/2. rés

Láthattam, hogy a többiek közül senki nem volt tudatában Isten jelenlétének. A mellettem kuporgó férfi csak annyit láthatott, hogy nagyon nézek valamit, de nyilvánvaló volt, hogy nem láthatott semmit a határon túl. A többiek is folytatták az öntudatlan gagyogást.

Aztán Isten szólt hozzám. Szavai gyötrelmesek voltak:

„Tényleg ez az, amit akarsz? Nem tudod, hogy ez a legrosszabb, amit tehetsz?"

Érezhettem haragját és frusztrációját, egyrészt azért mert bedobtam a törülközőt, másrészt mert elvágtam magam tőle és a vezetésétől.

Csapdában éreztem magam. Nem láttam semmi más lehetőséget, csak a halált, mielőtt még több sérülést okozok. Így hát azt feleltem:

„De olyan kemény az életem."

A kommunikáció olyan gyors volt, hogy szinte még be sem fejeztem a gondolatot, már meg is jött rá a válasz.

„Gondolod, hogy nehéz volt? Össze sem hasonlítható azzal, ami rád vár, ha elveted az életedet."

Amikor azt Atya szól, minden szava teljes, robban, mint a tűzijáték, apró fénygömbök, amelyek milliárd információ bitre bomlanak szét, és megtöltenek élő igazsággal és tiszta megértéssel.

„Az élet nehéz. Így van kitalálva. Nem ugorhatsz át részeket. Mi mindent megtettünk. Meg kell dolgoznod azért, amit meg akarsz kapni."

Hirtelen megéreztem, hogy valaki más is van velünk. Ugyanaz, aki velem volt, amikor meghaltam, és együtt nézte velem az élet-filmemet. Felismertem, hogy mindig velünk volt, egész idő alatt, de csak most váltam képessé arra, hogy érzékeljem. Akkor érezhettem erőteljes, mégis gyengéd személyiségét, de most olyan hatalmasnak tűnt, hogy még az alakját is alig tudtam kivenni. Csak apró fények jöttek át a sötétségen, mint kis lézersugarak, vagy mint ahogy a csillagok pislákolnak a felhőtlen éj sötétjében. Ez a fény kétségtelenül ugyanolyan jellegű volt, mint az a dicsőséges fény, amelyet az Atya áraszt magából, de a szellemi szemeim nem voltak alkalmasak arra, hogy teljes mértékben érzékeljem. Ez a látóképességem valamilyen módon kapcsolatban volt a hitre való hajlandóságommal.

A fénysugarak hihetetlen erővel jártak át, a mindent elemésztő szeretet erejével. Ez a szeretet olyan erős volt és olyan hatalmas, mint az Atyáé, de volt egy teljesen új dimenziója: a tiszta könyörület, a teljes és tökéletes empátia. Éreztem, hogy ő nem csak ugyanúgy érti az életemet és a fájdalmaimat, mintha ő maga élte volna meg, hanem azt is pontosan tudja, mi módon vezessen keresztül rajta, és hogy a különböző döntéseim miképp eredményeznek vagy még több keserűséget vagy új növekedést. Egész életemben úgy gondoltam, hogy senki sem tudná megérteni, min mentem keresztül, de most láttam, hogy mégis volt egy ilyen személy.

Empátiáján mély szomorúság hullámzott végig. Fájlalta, igazán szomorú volt a fájdalom miatt, amin keresztül mentem, de még inkább amiatt, hogy nem kerestem nála vigasztalást. Legnagyobb vágya az

volt, hogy segítsen nekem. Siratta a vakságomat, ahogy egy anya siratja halott gyermekét. Hirtelen rájöttem, hogy a világ Megváltójának jelenlétében vagyok.

A sötétség fátylán keresztül szólt hozzám:

„Nem érted? – Érted tettem."

Ahogy elárasztott szeretetével és a fájdalommal, amelyet értem viselt el, megnyíltak lelki szemeim. Abban a pillanatban elkezdtem látni, mit tett értem az Üdvözítő, miképp áldozta fel magát értem. Megmutatta nekem. Elvitt önmagába, életemet beolvasztotta az övébe, átölelve tapasztalataimat és szenvedésemet, mint a sajátját. Egy másodpercre az ő szellemi testében voltam, láthattam a dolgokat az ő szemszögéből, megtapasztaltam az ő tudatát. Ily módon láthattam, hogy miképp vette magára terheimet, és milyen sok szeretetet hordozott értem.

És már tudtam, hol tévedtem el. Kételkedtem a létezésében. Megkérdőjeleztem az Írások hitelességét, mert amit állítottak, az túl szépnek tűnt ahhoz, hogy igaz legyen. Reméltem, hogy igaz a Megváltó ideája, aki életét adta értem, de féltem igazán hinni benne. Nagy bizalom kell ahhoz, hogy ha valaki nem lát, mégis higgyen. Az én bizalmammal olyan sokszor visszaéltek életem során, hogy már csak nagyon kevés maradt. Olyan szorosan belekapaszkodtam fájdalmamba, hogy inkább véget akartam vetni életemnek, mint levetni a terheimet és bízni Megváltóm létezésében. Vigasztalni akart, és karjaiban tartani, de elválasztott minket az élet leckéire adott válaszom. Ott volt számomra egész életemben, de nem hittem benne.

A Megváltó perspektívájából néztem, amint esetemmel kapcsolatos különleges megértése áttevődött az Atyához. Új nézőpontomból – profilból – láttam az Atyát, amint lenéz rám. Az Atya és a Fiú kommunikációja olyan gyors volt, olyan tökéletes, hogy úgy tűnt mintha egymás gondolatait gondolták volna, egy szólamban. Jézus közbenjárt értem. Nem volt konfliktus vagy vita. Jézus megértése el lett fogadva mindenféle vita nélkül, mert birtokában volt az összes körülménynek. Ő volt a tökéletes bíró. Tudta pontosan, milyen nagy szükségem van kegyelemre. Már láttam, hogy halandó életem minden szenvedése időleges volt, és valójában a javamat szolgálta. Szenvedéseink a Földön nem haszontalanok. Még a legtragikusabb körülményekből is fakadhat emberi növekedés.

Amint az Atyaisten és Jézus tanítottak engem, szavaik egyre gyorsabbak és erősebbek lettek, és aztán összeolvadtak, úgyhogy pontosan ugyanazokat a dolgokat mondták ugyanabban a pillanatban. Egy volt a hangjuk, a szellemük és a céljuk, és engem elárasztott a tiszta tudás.

Megtanultam, hogy amint vannak törvényei a természetnek, a fizikának, a valószínűségeknek, ugyanúgy vannak szellemi törvények is. Az egyik ilyen szellemi törvény, hogy minden ártó cselekedetért szenvedéssel kell fizetni. Fájdalmas volt rádöbbenni, hogy gyengeségemmel mennyi szenvedést okoztam családomnak és más embereknek. Láttam, hogy öngyilkosságommal miként romboltam az emberi kapcsolatok szövedékét. Akár milliók életére hatással lehet, mert mindannyian elválaszthatatlanul össze vagyunk kapcsolódva, és egy döntés negatív hatása érezhető az egész világon.

Gyermekeim egész életükre megsérülhetnek tettem által. Bepillanthattam lehetséges jövőjükbe. Nem az eseményekbe, hanem inkább lelki állapotukba és a karakterükbe. Földi kötelezettségeim feladása hatással lenne gyermekeimre, különösen nagyobbik fiamra, aki olyan döntéseket hozna, amelyek egyre távolabb vinnék őt Isten céljától. Ugyanis Alex születésekor elvállalta, hogy végrehajt bizonyos különleges feladatokat földi élete során. Nem fedték fel számomra, hogy melyek ezek, de éreztem fiatal életének erejét egészen felnőtt éveinek kezdetéig.

Azt mondták, hogy gyermekeim nagy és erős szellemek, és eddig nem nagyon érdemeltem ki őket. Bepillantást nyerhettem abba, hogy Isten mennyire mélyen szereti fiaimat, és hogy érzéketlen nemtörődömségemmel az ő boldogulásuk irányában eltéríténém Isten szent akaratát.

Aztán azt is megmutatták, hogy miképp ártanék ezzel a tettemmel más, hozzám közel állóknak, mint például a férjemnek és a nővéremnek, Antonynak, közvetve pedig számtalan más embernek. Voltak olyan emberek a Földön, akikkel soha nem találkoznék, mégis érintené életüket valamilyen módon az öngyilkosságom. A harag és a fájdalom miatt, amelyet okoznék szeretteimnek, nem lennének képesek magukba fogadni a jóságot, amelyet tovább kellene adniuk másoknak. Én lennék a felelős a sérülésekért – vagy a jó hiányáért –, amit szeretteim önző tettem miatti fájdalomba merülve okoznának. És drágán fizetnék érte, minthogy a lelki törvények azt mondják, hogy minden ártásért, beleértve a jó hiányát is, szenvedéssel kell fizetni. Hiába nem látom előre tettem továbbgyűrűző hatását, én lennék a felelős mindenért, amit okozna. Istent magát is kötik a szelle-

mi törvények, úgyhogy nem lenne számomra menekülés.

Megmutatták nekem, hogy a sötétség birodalma tulajdonképpen lelki űr. Ott tartott volna fogva az általam okozott sérelmek súlya, hogy megfizessem az árat. Azt kérdeztem, miért én? Miért pont én vagyok az, aki láthatja Istent, míg a mellettem levő ember nem? Miért kapom én a fényt és a tanítást, amíg ő ott kuporog nyomorúságban és sötétben?

Azt mondták, hogy az ok a hajlandóság. Amikor először ránéztem arra az emberre és azon tűnődtem, hogy vajon Krisztus földi szolgálata alatt élt-e, akkor e kérdés azt mutatta, hogy hajlandó vagyok hinni Istenben és abban, hogy Jézus valamikor itt járt a földön. És ha hajlandó vagyok hinni, akkor **megnyílik a látásom**. Az akarat és a képesség ugyanaz a dolog. Körülöttem mindenhol a sötétség birodalmában, az emberek e készség, a megértés és a látás különböző fokán voltak. Annak a (be)látásáról van szó, hogy Krisztus mindig velünk van. Nem tudom, hogy a többiek beszélgetnek-e Istennel, mint én, vagy esetleg a fény más küldötteivel, akiket én nem vagyok képes meglátni, de abban biztos vagyok, hogy nem mind magában beszél. A szellemi fejlődésben beálló szünetem tarthat egy pillanatig, de tarthat több ezer évig is, attól függően, hogy mikor érem el azt a pontot, amikor látni akarom a fényt.

És mi van azzal a szellemi törvénnyel, amely megkívánja, hogy szenvedjek azokért a sérelmekért, amelyeket okoztam életem során? - kérdeztem. Azt mondták, hogy az adósság már ki van fizetve, már megtörtént az áldozat. A Getszemáné kertben Jézus Krisztus megtapasztalta az összes szenvedést, amely csak előfordult és előfordulhat az ember földi sorsában. Ő megtapasztalta életemet, elviselte a bűneimet, elfogadta a szomorúságomat. De az agónia, amin Jézus keresztülment az érdekemben, csak akkor tölti be a szellemi törvényt helyettem, akkor számít az én szenvedésemnek, ha elfogadom tőle ezt az ajándékot.

Megtört a szívem és rájöttem, hogy nem csak sérülést okoztam a családomnak, akik Isten szeretett gyermekei, hanem Megváltómnak is szenvedést okoztam, aki annyi megértő szeretetet és részvétet tanúsított irányomban. Mindezt azért, mert megengedtem magamnak, hogy befolyásoljanak mások gyengeségei.

Érzékelésem javult, és a sötétség lassan oszladozott. Amikor először léptem be ebbe a sötét börtönbe, akkor csak a sötétség birodalmának dolgait és embereit láttam. De amint elég fényt kaptam Istentől és Jézustól, lelki szemeim megnyíltak egy másik dimenzióra a sötétben. Most már láthattam, hogy fény-lények vannak mindenhol körülöttem.

A pokol ugyan egyrészt egy speciális dimenzió, másrészt, sőt elsősorban, egy lelki állapot. Amikor meghalunk, ahhoz vagyunk kötve, amit gondolunk. A halálban azok a gondolatok és hozzájuk kapcsolódó tettek a legátkozottabbak, amelyek lehetővé tették a sötétségnek, hogy növekedjenek másokban és magunkban. Én már jó sok idővel a **halálom előtt is a pokolban** voltam, de nem vettem észre, mert megmenekültem a következményeitől egészen addig, amíg meg nem öltem magam. De amikor meghalunk, lelkiállapotunk nyilvánvalóvá válik, mert azokkal kerülünk össze, akik hasonlóan gondolkodnak. Ez a folyamat teljesen természetes, és abból az életből következik, amelyet az anyagi világban éltünk. Időnk csak egy szívdobbanás a teremtés örökkévalóságában, és mégis sorsdöntő pillanata az igazságnak. Fordulópont. Ez határozza meg, hogy szellemed miképp fog létezni az örökkévalóságban, a múltban és a jövőben egyaránt.

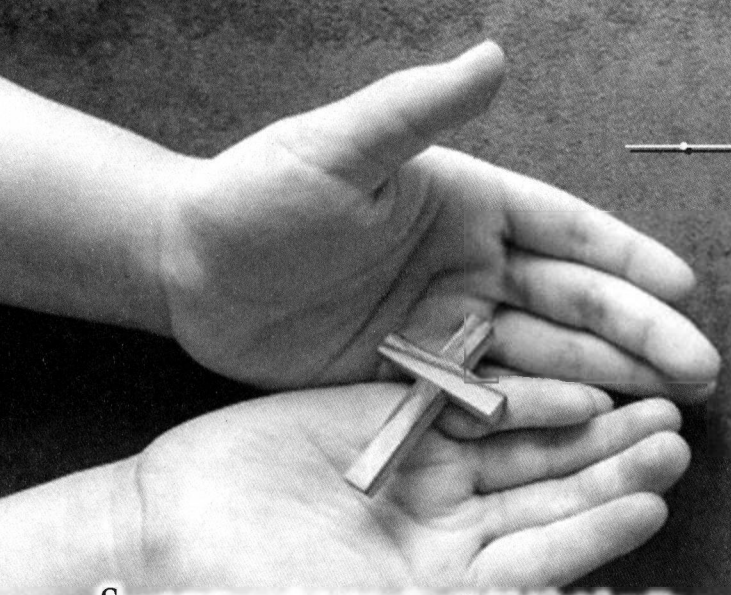
Minden fényrészecskével, amelyet befogadtam, egyre kevésbé voltam a sötétség világának része. Nem éreztem emelkedést, de most már a sötét mező fölött lebegtem a fény szellemeinek kavargó világa felé.

Éreztem az Isten munkájában sürgölődő szellemek sürgetését. Azt mondták, hogy a Megváltó Földre való visszatérését megelőző utolsó pillanatokban vagyunk. A Földön a sötétség és a fény közötti háború már olyan engesztelhetetlen lett, hogy ha nem keressük folyamatosan a fényt, akkor a sötétség felfal bennünket és elveszünk. Nem mondták meg, mikor lesz, de megértettem, hogy a Földet éppen előkészítik Krisztus második eljövetelére. Lenéztem az alattam levő szánalmas lelkekre, és rájöttem, hogy már nem úgy érzek, mint ők. Élni akartam.

Akkor egy hatalmas energiahullám, ami ideszállított a börtönbe, visszatért, hogy kiszabadítson. Egy pillanatra a száguldás érzete vett körül. A sötétség gyorsan távolodott, és hirtelen a testemben találtam magam.

„Amikor a szív siratja, amit elvesztett, a lélek örül annak, amit talált" – ősi keleti aforizma

Angie Fenimore

DEJTEI ... üzenetek

„Szeretett Gyermekeim! Amikor térdelni fogtok az Eucharisztiában jelenlévő Fiam előtt, kérjétek Őt, hogy az élet vizét adja nektek inni! Akkor imádkozzatok: „Szentlélek, jöjj és segíts nekünk szeretni Máriát! Egyesíts engem vele, hogy egészen Jézushoz tartozzak, és úgy szeressem Őt, ahogy Mária szereti!" Szeretteim: higgyétek el, hogy a Szentlélek mindig eljön, amikor látja a vágyat, hogy Menyasszonya szeretve legyen. Belemerítelek Jézus és az én Szívem Szentlélekben egyesült szeretetébe." (Dejte, 2019. január 15., Martin által)

„Szeretett Gyermekeim! Anyai szeretetem vágyakozik az után, hogy még jobban ***szeressétek a Szentlelket****. Engedjétek meg neki, hogy beragyogja a lelketeket, hogy állandóan örvendezzen Istenben és csak az után vágyakozzon, ami Isten és szent, és elutasítson mindent, ami világi és bűnös. Imádkozom és kérem, hogy Isten Lelke ajándékozzon meg titeket erővel és bátorsággal megjavítani bűnös eleséseiteket és tévedéseiteket, hogy Isten gyermekeiként éljetek, és Isten dicsőségére cselekedjetek. Imádkozzatok: „Szentlélek, segíts nekünk mindent Máriával, Máriában és Máriáért tenni, hogy közülünk minden lélek örvendezzen Istenben, és adj nekünk erőt ellenállni minden léleknek, ami le akar minket igázni! Ámen." Belemerítelek titeket Jézus és az én szívem szeretetébe."* (2019. február 15., Martin által)

„Szeretett Gyermekeim! Ma ismét szeretnék nektek hitet ajándékozni a hitemből, hogy bebizonyítsátok hűségeteket Isten iránt a Golgotán haladva és a Feltámadásban. Életeteket ne a fájdalmas érzések szabályozzák, hanem a szerető, irgalmas és igazságos Istenbe vetett élő hit. Imádkozzatok és böjtöljetek, hogy ezt megértsétek! Szeretteim, ti, akik szerettek engem, bárcsak még többet tennétek, hogy engem mások is dicsőítsenek és bensőségesen szeressenek, hogy hála az én szeretetemnek, Isten kegyelmei áradjanak ki a világra és a világ térjen meg az igaz Istenhez! Bárcsak jobban megfeledkeznétek magatokról és jobban szeretnétek a Háromságos Istent! Belemerítelek titeket Jézus és az én szívem szeretetébe." (2019. március 15., Martin által)

„Szeretett Gyermekeim! A szerető Isten ajándéka vagyok mindannyiótok számára. Mint Segítő Királynő Szent Mihály Arkangyallal is közel vagyok hozzátok. Azoknak, akik bizalommal fordulnak felém, a szenvedésekben erősségük, az örömben forrásuk leszek. Imádkozom értetek, hogy erősek legyetek a hitben, amikor a tövises keresztúton haladtok, mivel utána mindig felcsillan a világosság, ami megörvendeztet benneteket. Ez a Feltámadás világossága. Emlékezzetek erre! Belemerítelek titeket Jézus és az én szívem szeretetébe, mivel a menedéketek ebben az időszakban. Az egység oszthatatlan fényei a szenvedésben és a dicsőségben. Szenteljétek magatokat nekik, hogy a hitetek élő legyen! Szeretünk titeket!" (2019. április 15., Martin által)

„Szeretett Gyermekeim! Emeljétek fel tekintetteteket és meglátjátok kegyelemmel telt Édesanyátokat! Az igazság és a szeretet fényes csillagaként szeretnék nektek világítani, hogy szétoszlassam a sötétséget minden szívből és gondolatból. A hitetek így erős marad és megingathatatlan, szíveitek aggályoktól mentesek. Kívánom, hogy a rózsafüzér-imához visszatérjenek azok, akik abbahagyták imádkozni, hogy eme alázatos ima által bőséges kegyelmekkel ajándékozhassam meg őket. Szeretlek titeket, gyermekeim. Belemerítelek titeket Jézus és az én Szívem szeretetébe." (2019. május 15., Martin által)

„Szeretett Gyermekeim! Isten, mint Segítő királynőt ajándékozott engem ennek a vidéknek. Beültetett szívetek földjébe, mint az élet drága fáját, hogy élő hittel legyetek eltelve, és így dicsőítsétek a Szentháromság egy Istent! Aki az árnyékomban marad, az erőt merít és felfrissíti a lelki gyümölcsöket. Aki őszintén szeret engem, nemcsak a jelenlétemre vágyik, hanem az Oltáriszentségben lakozó Isten szeretetére is. Belemerítelek titeket Jézus és az én Szívem szeretetébe." (2019. június 15., Martin által) ■

TANÚSÁGTÉTEL

Gyógyulás a szentmisén

Évek óta hűséges olvasója vagyok a MARANA THA újságnak, lelkiekben gazdagít, örömet, békét kapok olvasásakor és a tanítások is mélyen megérintenek. Szeretnék tanúságot tenni arról az életemet megváltoztató eseményről, ami velem történt a szentmise alatt.

Az orvosi vizsgálat csontritkulást állapított meg nálam. Gyógytornát, gyógyfürdőt, fizikoterápiát, gyógyszereket kaptam, ennek ellenére fájdalmaim egyre fokozódtak, mozgásom romlott. Főleg fekvő helyzetből tudtam nehezen felkelni, percekig tartott, míg fel tudtam ülni, majd feláll-ni. Jobb lábam fájt leg-inkább. Már ki-egyenesedni sem tudtam, jobb-ra dőlve, kissé előre hajolva lé-pegettem egyre lassabban és egy-re nehezebben. Biztos voltam benne, hogy hamarosan tolókocsiba kerülök.

Templomunkban Szentlélek-szeminárium indult novemberben. Jelentkeztem férjemmel együtt, ő leginkább értem tette, hogy ott legyen, aki elkísér, majd hazahoz, mert a templom több kilométerre volt a lakásunktól. Az esti szentmise után voltak az előadások és nagyon boldoggá tett engem a testvérekkel együtt töltött idő és a tanítások.

Az egyik alkalommal a szentmisén az Eucharisztia alatt próbáltam letérdelni, de nem sikerült, mert mindkét lábam nagyon fájt és az izmaim görcsöltek. Hol egyik, hol másik térdemmel próbálkoztam, de nem sikerült a letérdelés. Hirtelen egy hangot hallottam, hangosan, parancsolón szólított: „Húzd ki magad!" A döbbenettől nem volt időm gondolkozni, a padnak dőltem és kiegyenesedtem – ki tudtam egyenesedni! Minden fájdalmam megszűnt és mindez akkor olyan természetesnek tűnt. Mindkét térdemmel tudtam térdelni, egyenes derékkal mentem áldozni és csak a szertartásra figyeltem. Hálát adtam a Mindenhatónak a gyógyulásért. Férjemet megkérdeztem, ő is hallotta-e a hangot, de ő semmit sem hallott.

A foglalkozás végén tanúságot tettem csoportom előtt, nem tudom – remélem –, hittek nekem?! Az atya csak annyit mondott, hogy a Szentlélek csodálatos dolgokra képes.

Azóta mozgásom rendbejött, fájdalmaim megszűntek, hasznos tagja lehetek a családnak. Férjemmel több kilométeres sétákat is szoktunk tenni. Jól esik a mozgás.

Minden nap hálát adok a Mindenhatónak a csodálatos gyógyulásért, amit egy évvel ezelőtt a szentmise alatt megtapasztaltam.

Ildikó

Photo by Francesco Alberti on Unsplash

„S akkor elragadott az Úr Lelke”

EGY PAPNÖVENDÉK TANÚSÁGTÉTELE

Keresztény családban nevelkedtem. Hitem úgy nőtt, mint az erdei és mezei növények, csak úgy a belső ösztöntől hajtva – emlékezetem szerint – minden iskolázottság nélkül, leszámítva az elsőáldozási és bérmálási oktatást.

Mire főiskolára jutottam, egyre nagyobb lett bennem a nyugtalanság. Mindig is kereszténynek éreztem magamat, növekvő problémáim ellenére. Vezető kellett volna, vezető, tréner, aki segíthetett volna az igazságra eljutnom. Az ösztönök problémáival magamra maradtam, mert ha szégyenemen néha túl is tettem magamat és fölfedtem kavargó belsőm, biztos kezet, egyértelmű választ és Krisztus megszabadító erejét senki sem hozta el. Az önfegyelem meg a türelem pedig kevésnek bizonyult. Feladataimat nem tudtam eléggé kézben tartani. De a fiatalság nagy erő, s a körülmények kényszere nagy úr, s ennél fogva azért mentek a dolgok.

Másodév utáni nyáron, mikor már jártam egy főiskolás hittanra, egy jó ember által nagyon közel kerülhettem Jézus hívó hangjának megtapasztalásához, meghallásához. De a lelki élet útjai ekkor még rejtve maradtak előttem. Inkább a teológia felé orientálódtam, mert jótevőm ezt tudta nyújtani. Egyre nyilvánvalóbban éreztem magamon, hogy Jézus szolgájának kell lennem, mert így néz rám az Úr. Csodálatos volt tapasztalni, hogy erre vagyok kijelölve, lefoglalva.

Így mentem be a szemináriumba, s két évig tudtam is ebből élni, a harmadik évben azonban rá kellett jöjjek, hogy a hívás áll, de az Ő tekintetének ereje nem jutott le ereimbe, nem mélyülök feléje, hogy lefoglaltságom nem jelenti az Ő uralmát is az életemben. Nem volt béke és öröm a lelkemben. Magamban panaszkodtam is: Uram, hát többet ígértél, azt, hogy egészen a Tied lehetek, s nem kell a magaménak maradnom. Kiönteni lelkem nem volt kinek, hisz én voltam mások bátorítója.

Esténként lementem a kis-oratóriumba egy félóra-háromnegyed órára, hogy Téged várjalak. Előtte énekeltük a zsoltárt, amely korábban hónapokig éltetett: ***„Tebenned bíztam, Uram, örökké meg ne szégyenüljek, szabadíts meg a te igazságod általi…”*** Igen, talán ez az első szerelem dala, a megértett hívás első fölfogható reménysugara, amivel hónapokon keresztül tisztította, élesztgette, öblögette a lelkemet. Fél évig hívott az Úr nap mint nap, mire megmutatta arcát. Így történt jövetele.

Aznap este sokkal világosabb volt, hogy ne magamra ügyeljek, ne az érzéseimbe, meg a reményeimbe és a fájdalmaimba éljem bele magamat, hanem kizárólag Vele foglalkozzam. Különös kegyelem volt, hogy képes lettem rá.

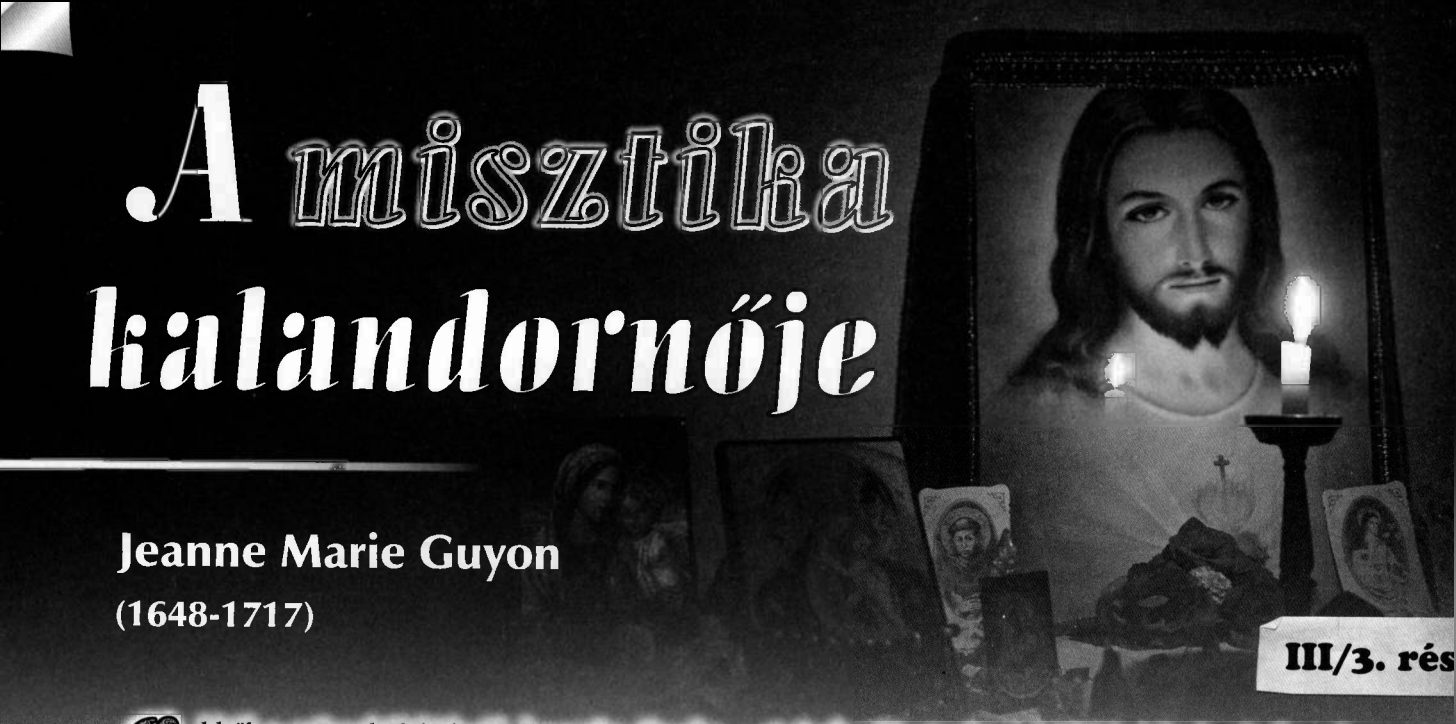
Minden különösebb érzés nélkül nagy béke és tisztaság töltött el. Sikerült távol tartanom a kísértést, hogy a magam szemszögéből nézzem Őt. Ezzel többszörösen meg kellett küzdenem. Nagyon arra kellett koncentrálnom, hogy ***Neki*** mi a fontos, ***az Ő életének*** mik a sajátjai. Amint betöltötte ez a gondolavilágomat, úgy éreztem, mintha közelednék Hozzá, mert növekedett bennem jelenlétének tapasztalata. Ahogy pedig kiesett gondolatvilágom középpontjából, úgy tapasztaltam, hogy elhalványodik bennem a jelenléte, s inkább emlékké alakul… De ha erélyesen visszautasítottam magamat és ismét az Ő világára koncentráltam, Ő ismét kezdett megelevenedni.

Ez a tapasztalat sokáig éltette a lelkemet, a Vele való személyes kapcsolat örömmel és békével töltött el. Ettől fogva még nagyobb lelkesedéssel tanultam és eljutottam a nagy pillanatig: a papszentelésig.

Dicsőség neked Uram, hogy meghívtál és megújítottál.

N.N.

A misztika kalandornője

Jeanne Marie Guyon
(1648-1717)

III/3. rés

Ebből a szövegből kiderül, hogy La Combe atya nemcsak vezető, hanem egyidejűleg vezetett is volt. 1683. február 2-ról 3-ra virradó éjjel kapott egy álmot, amelyben saját magát az apokaliptikus asszony személyében látja (Jelenések 12), és abban saját lelki anyaságának szimbólumát. Ez megerősíti küldetésében, hogy a világban élő kereszténeket, köztük szerzeteseket is, a belső imára és ezáltal Istennek való teljes odaadásra vezessen.

Valószínűleg már ebben az időben megjelenik első kézirata a „Rövid és nagyon könnyű út", vagy pedig valamivel később Torinóban, ahová 1683. októberében egy nemesi származású, kedves barátnő meghívására elutazik. La Combe atya elutazik vele, akiért Verceil püspöke különleges feladatokért imádkozott. Útjának további állomásai: Grenoble, Marseille, Nizza, Genua, Verceil, Torinó, ismét Grenoble és végül 1686. július 21-én megérkezik Párizsba.

Időközben Genf püspöke megakadályozta, hogy visszatérhessen Gexbe. Amikor (1684. júliusától decemberéig) első ízben tartózkodik Grenoble-ban, adja nyomdába a „Rövid és nagyon könnyű út" című könyvét, első művét. Ez 1685 márciusa közepe táján jelenik meg. Egyébként ebben az időben írta meg a Szentíráshoz fűzött misztikus kommentárjai nagy részét.

Bárhová is megy, gyakorolja a „belső élet terjesztésének" apostoli feladatát. Számos követője volt, rendi emberek között is, habár ő saját maga nem volt tagja egyik rendnek sem. Hamarosan növekvő tiltakozás támad, mindenekelőtt a janzenisták misztika-ellenes köreiből. Ehhez hozzájön a La Combe atyával való utazása miatti irigység és rágalmazás. Párizsban különböző okok miatt kitört az első vihar közöttük.

A római események feloldották a feszültséget, nevezetesen a spanyol Miguel Molinos jezsuita pap ellen folytatott inkvizíciós per, ami még az akkori pápának, XI. Incének is nehézségeket okozott. Molinos 1664 óta lelkivezetőként nagy tekintélyt vívott ki magának.

A legmagasabbról jövő engedéllyel 1675-ben megjelenteti a „Lelki vezetés" című könyvét. Önmagában nézve a könyv ártalmatlannak tűnik: erősen befolyásolták a rajnai-flamand és a spanyol misztikusok, és túlzott módon hangsúlyozza a passzív magatartást és a technikákat, amelyek a tanult szemlélődéshez vezetnek. Azonban hangsúlyozni kell, hogy Molinos a bavatottaknak egy sokkal merészebb, ezoterikus tanítást adott, és megvádolták súlyos erkölcsi perverzióval.

Ténylegesen a Szent Officium konzulensei számára összeállított „Summarium" világosan megmutatja, hogy ő ezen a területen sajnálatos szabadsággal élt, amit megengedettnek tekintett. Habár XI. Ince először védte, 1685-ben Molinost letartóztatták, 1687-ben elítélték, és a Szent Officium fogságában halt meg.

A „Mennyei Pásztor kezdetű" konstitúció 68 tételét ítélte el (leveleket és előadásokat), azonban a „Guiaból" származó mondatokat, amelyekben a kvietizmus legrosszabb tévedései találhatók, nem. A kutatások jelenlegi állapota azonban nem engedi meg, hogy bűnössége valóságos mértékét egzakt módon megállapíthassuk. Az ítéletnek Olaszország-

ban (és később Franciaországban is) misztika-ellenes hatása lett, és számos addig nagyra értékelt mű indexre került, többek között Madame Guyon „Rövid és nagyon könnyű út" című könyvének olasz fordítása is.

Franciaországban az első áldozat La Combe atya volt. Római tartózkodása miatt megvádolták Molinossal való kapcsolata és ezáltal a kvietizmus miatt is. Az akkori párizsi érsek, de Harlay, kieszközölte La Combe atya letartóztatási parancsát. Ebben az is közrejátszott, hogy másodfokú unokaöccse Guyon asszony lányával való házasságát az édesanya (Guyon asszony) megtagadta, mert rossz híre volt. La Combe atyát 1686 október 3-án letartóztatták, és mindenféle szabályos per nélkül élete végéig fogva tartották. Teljesen elborult elmével halt meg 1715-ben a Chanteroni elmegyógyintézetben.

Az érsek a kvietizmus ürügyén Guyon asszony ellen is kiad egy letartóztatási parancsot, ami azonban Guyon asszony betegsége miatt csak 1688 januárjában lett hatályos. Január 29-től szeptember 13-ig a vizitációs rend nővéreinél egy kolostorban tartják fogva, ahol elkezdi önéletrajzát írni. Barátnői (Madame de Maintenon-on keresztül, aki XIV. Lajos kezdetben titkolt, később nyilvánosan elismert hitvese volt), elérték az ő szabadon bocsátását. Szintén Madame de Maintenon az, aki őt elvezeti Saint-Cyrbe. Ez egy nemesi származású hölgyek számára létrehozott apátság volt, ahol is nagyon erős lelki hatás érte.

Ezzel egy időben, 1688. október elején sorsdöntő találkozása volt **Fénelon atyával**, ami mélységében és jelentőségében La Combe atyával való kapcsolatát messze túlszárnyalja. A számunkra fennmaradt (részben költemények formájában megírt) levélváltás megindító bizonyítékát adja ennek. Ennek a következményeivel való szembesülést és az emberi ambíciók alig átlátható komplikációit és egyházpolitikai számításokat, amelyek intrikával és cselszövésekkel voltak áthatva Josef Sudbrack egy már említett dolgozatában leírta. Egy ilyen rövid áttekintés annál inkább jogosultnak tűnik itt, mivel Madame Guyon belső fejlődésének minden megnyilvánuló zavara ellenére semmilyen új szakasz nem jön létre.

Ezzel szemben Fénelonnak Madame Guyon elsősorban mit adott: Guyon asszony felismerte, hogy Fénelon egy kereső intellektüell volt, akit az ő tiszta Saint-Sulpicei jámborsága, amely az értelemre épült, nem elégített már ki. Ő Fénelon lelki vezetőjévé vált. Madame Guyon megmutatta neki, hogy a lelki „szárazság", azaz érzelmi üresség nem átmeneti állapot, hanem egy út, hogy Istennel az érzelmeken túl találkozzunk. Fénelon ezt megértette, és mint teológus Guyon asszonynak ezt a tanítását az egyházatyák és a középkori misztika alapos áttanulmányozása segítségével alátámasztotta. Lassanként olyan fogalmak köré rendelte életének útját, mint a kiüresedés, megsemmisülés, odaadás, lehunyt szemmel való imádkozás, stb. Ezek által megtalálja az önzetlen, tiszta szeretetet, amelyik csak a mások kedvéért szeret, nem pedig a tapasztalás, báj vagy a szépség, stb. miatt.

Madame de Maintenon azonban több okból kifolyólag Guyon asszony – és vele együtt Fénelon – ellenségévé válik. Bizonyára közreműködött ebben de Harlay érsek mesterkedése is. Guyon asszonyt eretnekséggel vádolják meg. Fénelon régi barátja, Boussuet püspök, átpártol. Madame Maintenonnak sikerült elérnie, hogy Fénelont Párizstól eltávolítsák, a Cambrai püspökség adományozásával. Az Issy-i (1695) kényszeredett megegyezés csak részben okoz megbékélést. Politika és jámborság, kartéziánusi racionalizmus és a misztikus radikalizmus, Boussuet s Fénelon egymással szemben állnak.

A viták első pontja az, hogy vajon a misztika, ahogyan Fénelon véli, csak a keresztény kegyelem kibontakozása legyen, kevésbé égető. Ezzel kapcsolatban Fénelon sok érvet tud felhozni. De a második végzetszerű. Ennek fő pontja, hogy vajon a misztikus szeretet a saját érdek és saját boldogságunk keresése nélküli? Vagy pedig az emberi beteljesedést nem szabad a legmagasabb szintű isteni szeretettől elválasztani? Louis Cognet arra hívja fel a figyelmünket, hogy a vitában, az ontológiai szempontot (ahol az Isten iránt érzett szeretet és a saját beteljesedés elválaszthatatlanul egy) és a pszichológiai megtapasztalást (hogy az emberszeretetből saját magát elfelejti) soha nem lehet teljesen elválasztani.

Mivel Boussuet érzi, hogy tisztán érvek segítségével nem tud győzni, intrikálni kezd. Madame Guyont fogságba vetik (1695. december 27-től 1698. június 4-ig a Bastilleben), és egy Boussuet kezéből származó irodalmilag tökéletes mű a sorok között a Guyon-Fénelon kapcsolatot gyanúsítja meg. De Fénelon saját maga Rómába viszi az esetet. Azonban ott balszerencséjére Jezsuiták vannak. Lassanként elvesztik hitelüket az egyháznál, akik őt védik, míg Boussuet janzenizmus-barát klerikusok egy csoportját tudja maga mellett. Megpróbálják Molinos és Fénelon nézeteit belsőleg összekapcsolni.

A király Boussuet pártjára áll. XII. Ince pápa ellenállása ellenére óvatosan elítélnek (1699. III. 12) tételeket az „Explication des Maximes des Saints

sur la vie interieur" műből (A szenteknek a belső életről szóló maximáinak magyarázata), amelyekkel Fénelon Madame Guyont megpróbálta védeni. Fénelon az elítélést elismeri, azt azonban nem, hogy ez az ítélet saját tulajdon véleményét is érinti. Továbbra is tanít, ezentúl is fenntartja barátságát Madame Guyonnal, akit 1703-ban a Bastille-ból szabadon bocsátanak.

Úgy tűnik, Fénelon ezekben az intrikákban megedződött. Amikor 1715-ben meghalt, sokan szentként tisztelték őt.

Milyen állapotban látjuk viszont Jeanne-Marie Guyont, aki 1703. március 24-én, egy szombaton délután 4 órakor hordágyon elhagyja a Bastillet?

A fogság hosszú évei legyengítették, betegségek miatt többször a halál közelébe került (1699-ben már halálhírét keltették). A gyermekei sem látogathatták. Mindezek ellenére önéletrajzának végén, amit 1709. decemberében befejez, többek között a következőket írja:

> *„Szeretem az Egyházat. Minden, ami megsebzi, engem is megsebez. Mindenekelőtt attól félek, ami ellene van. De ennek a félelemnek nem tudok semmilyen nevet adni. Olyan ez, mint mikor egy gyermek, aki anyja keblén fekszik, egy szörnyetegtől rögtön elfordul, hogy ne ismerje fel, mi az."* (Életrajz 802)

Bloisban (délnyugatra Orléanstól) vásárol magának egy házat, amit betegsége miatt alig tud elhagyni, és ahol emiatt minden reggel saját magánkápolnájában vesz részt a szentmisén. De itt a csöndben és a magányban (Bossuet püspök 1704-ben meghalt) kapta azt az ajándékot, hogy lelki anyaságát valóban ökumenikus módon megvalósíthassa.

P. Junclausen

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A Szentlélek megújítja az Egyházat .3
Seres Béla SVD: A Szentlélek tanúságot tesz Jézusról 4
A Szenteltvíz titokzatos ereje 6
A legjobb „terápia": Istennél semmi sem lehetetlen! ... 7
K.I.: A Szentlélek engedelmességre nevel bennünket 8
Angie Fenimore: Jézus kereszthalála életet ad (II/2. rész) 10
Dejtei üzenetek 13
Ildikó: Gyógyulás a szentmisén (Tanúságtétel) .14
N.N.: „S akkor elragadott az Úr Lelke" 15
P. Junclausen: A misztika kalandornője: Jeanne Marie Guyon (III/3. rész) 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

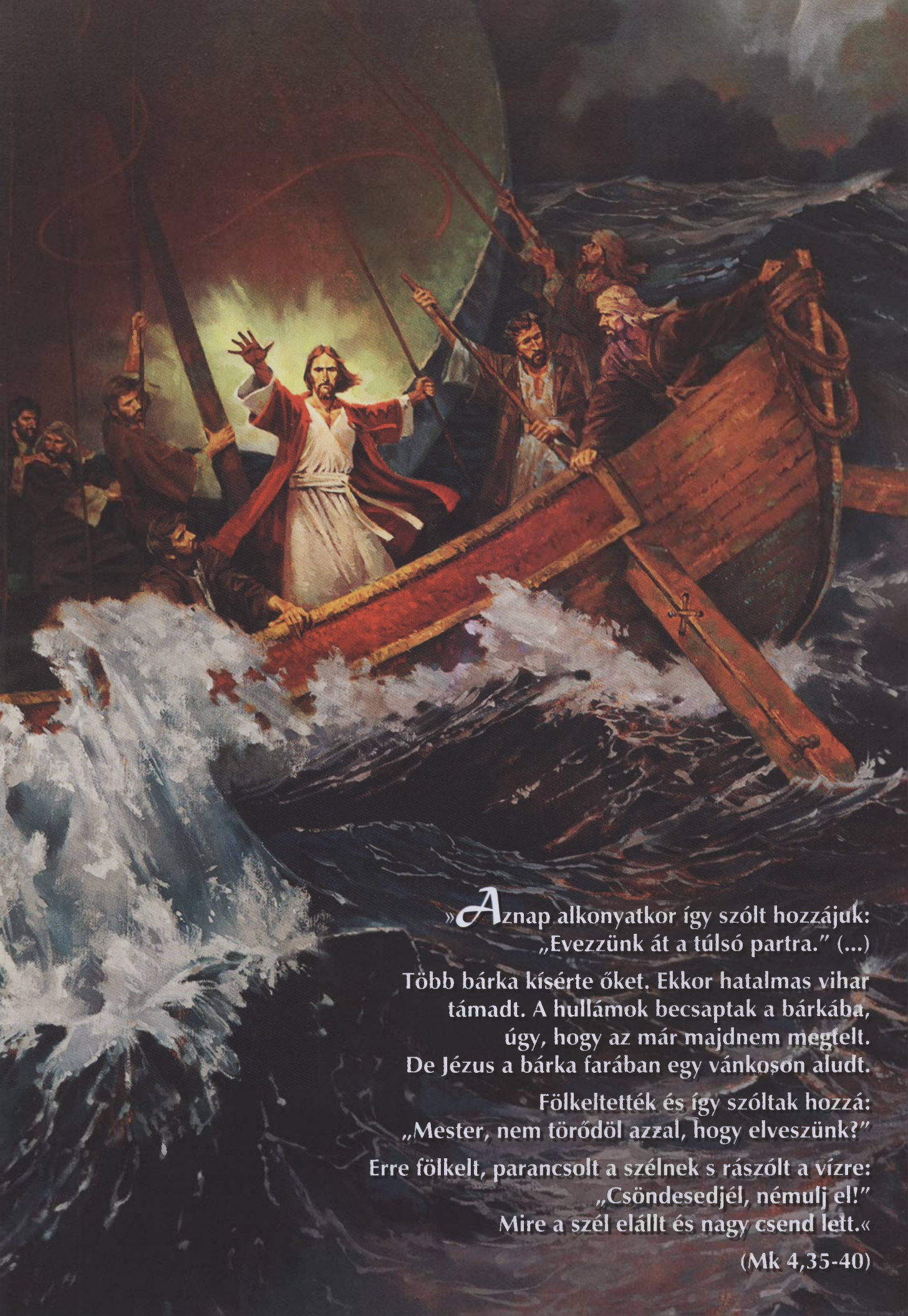
a szerkesztőség

- Akik **adójuk 1 %-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a **19622309-2-43** adószámot. Köszönjük!

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

»Aznap alkonyatkor így szólt hozzájuk:
„Evezzünk át a túlsó partra.” (...)
Több bárka kísérte őket. Ekkor hatalmas vihar
támadt. A hullámok becsaptak a bárkába,
úgy, hogy az már majdnem megtelt.
De Jézus a bárka farában egy vánkoson aludt.
Fölkeltették és így szóltak hozzá:
„Mester, nem törődöl azzal, hogy elveszünk?”
Erre fölkelt, parancsolt a szélnek s rászólt a vízre:
„Csöndesedjél, némulj el!”
Mire a szél elállt és nagy csend lett.«
(Mk 4,35-40)

Ára: 250 Ft

Barotai György, Urbán atya
(1927.03.08. – 2005.06.15.)

Ki ne mondd!

Ki ne mondd, gondolatban
se tűrd meg,
hogy a mennyei Atya,
a mennyei Anya nem
szeret téged!

Ki ne mondd, gondolatban
se tűrd meg, hogy
az Egyszülött Fiú mindvégig nem
szeret téged…

(…)

Ki ne mondd, gondolatban
se tűrd meg, hogy
Isten korlátoltan szeret
téged!
Ő korlátlanul szeret.
Egyedül Ő az, akinek
teljesen úgy kellesz,
ahogy vagy.
Mindig bajban vagy
és Ő minden bajból
kihúz téged…